

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/19/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200289
Dátum vydania rozhodnutia:	12.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200289.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: W. I. I., prechodný pobyt M. O. XX, Z., štátna príslušnosť: Afganistan, zastúpený Mgr. Jarmilou Várgovou, advokátkou, so sídlom Brečtanová 21, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-133/2011 zo dňa 7. decembra 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/65/2012-37 zo dňa 28. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/65/2012-37 zo dňa 28. januára 2014, p o t v r d z u j e .
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-133/2011 zo dňa 7. decembra 2011, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-223-22/PO-Ž-2011 zo dňa 5. septembra 2011 o zastavení konania o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“). Zároveň krajský súd žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, a preto je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Uviedol, že o žalobcovej žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“)

rozhodol prvostupňový správny orgán 13. apríla 2010 rozhodnutím ČAS: MU-31-24/PO-Ž-2010 tak, že mu neudelil azyl a poskytol doplnkovú ochranu. Žalobca proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nepodal, stalo sa tak právoplatným a vykonateľným. Táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu správneho orgánu, ale len samotného žalobcu. Znova požiadal o udelenie azylu 8. júna 2011, pričom správny orgán o opätovných žiadostiach o udelenie azylu meritorne rozhodne iba v prípadoch, ak došlo k podstatnej zmene skutkového stavu, pričom žiadateľ musí tvrdiť, že došlo k podstatnej zmene skutkového stavu tak, že na rozdiel od skutkového stavu ku dňu vydania predchádzajúceho rozhodnutia, spĺňa hmotnoprávne podmienky udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle.

Krajský súd ďalej vo svojom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Nejvyššího správního soudu ČR č. k. 9 Azs 5/2009 - 65 z 11. júla 2009, kde uviedol, „že inštitút opakovanej žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany neslúži k upresňovaniu či skutkovému dopĺňovaniu predchádzajúcej žiadosti (čo by koniec - koncov bolo potretím zákazu ďalšieho konania vo veci už právoplatne rozhodnutej). Jeho hlavným zmyslom a účelom je postihnúť prípady, kedy sa objavia také závažné skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť postavenie žiadateľa a ktoré tento nemohol nie vlastnou vinou počas predchádzajúceho konania uplatniť. Spravidla pritom môže ísť o také skutočnosti, ku ktorým došlo plynutím času, najmä o zmenu situácie v krajine pôvodu alebo zmenu pomerov vo vzťahu k osobe žiadateľa, napr. udelenie azylu matke neplnoletého žiadateľa atď.“. Žalobca sa v aktuálnom konaní odvolával iba na skutočnosti, ktoré už uplatnil v predchádzajúcej žiadosti, a správny orgán sa s nimi už v minulosti vysporiadal. Nové dôkazy o konvertovaní nezakladajú podstatnú zmenu skutkového stavu.

II.

Odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie z dôvodov, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uviedol, že požiadal o udelenie azylu z dôvodu obáv z prenasledovania z náboženských dôvodov, teda z dôvodu, že konvertoval k náboženskej spoločnosti Svedkov Jehovových a má za to, že napĺňa všetky podmienky na udelenie azylu. Objektívnosť obáv z prenasledovania potvrdzuje množstvo správ založených v administratívnom spise.

Žalobca zdôraznil, že migračný úrad prvú žiadosť žalobcu neposudzoval ako žiadosť osoby - konvertitu. Jeho konvertovanie vyhlásil na nehodnoverné, a preto sa týmto dôvodom nevenoval a jeho postavenie posudzoval výlučne v kontexte všeobecnej zlej bezpečnostnej situácie. K tvrdeniu, že počas krátkeho pobytu v Afganistane nečelil prenasledovaniu, žalobca uviedol, že to bolo spôsobené tým, že dokázal svoju vieru pred potenciálnymi pôvodcami prenasledovania utajiť. Keď získal dôkazy o tom, že vieru praktizuje a je platným členom náboženského spoločenstva, opakovane požiadal o azyl. Právna úprava v takýchto prípadoch neumožňuje iný procesný postup, iný inštitút, ako zvrátiť vyhlásenie migračného úradu o nedostatočnej dôveryhodnosti žiadateľa, ako že ďalším správaním a spôsobom žitia žiadateľa sa preukáže opak a žiadateľ následne preukáže tieto skutočnosti v novom konaní o udelenie azylu. Vyjadrenie krajského súdu, že žalobca nevyužil svoje oprávnenie podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu o neudelení azylu, je neprimeranou požiadavkou, pretože je zrejmé, že v tom čase by na základe dôkazov, ktoré mal k dispozícii nedokázal zmeniť rozhodnutie v svoj prospech. Žalobca získal formu oprávneného pobytu a neuvedomoval si dôsledky neudelenia azylu. Zmena skutkového stavu u žalobcu spočívala v žití viery a preukázanej nesprávnosti záveru správneho orgánu o účelovosti konvertovania.

Krajský súd preto žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobca v opakovanom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, nepreukázal žiadnym spôsobom podstatnú zmenu skutkového stavu. Aj keď predložil nové dôkazy, mali iba podporiť skutočnosti ním tvrdené už v predchádzajúcom konaní. Nové dôkazy neznameniajú nový skutkový stav. Migračný úrad sa s nimi v rozhodnutí vysporiadal. Je tam uvedené, na základe akých skutočností bolo rozhodnuté, ako aj správna úvaha, že navrhovateľ svoju opakovanú žiadosť o udelenie azylu na území SR zakladá na tých istých dôvodoch, ktoré v minulosti boli predmetom správneho konania, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté.

K námietke žalobcu, že migračný úrad sa nezaoberal dôkazmi svedčiacimi v prospech žalobcu v pôvodnom ani v opakovanom konaní, žalovaný uviedol, že opodstatnenosťou, resp. neopodstatnenosťou obáv z náboženských dôvodov na zaoberal v rozhodnutí ČAS: MU-31-24/PO-Ž-2010, ktoré je právoplatné a nie je predmetom tohto konania. Aktuálne konanie bolo zastavené pre nepreukázanie zmeny skutkového stavu oproti predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, takže otázka, či navrhovateľ spĺňa, resp. nesplňa podmienky na udelenie azylu v tomto konaní, nebola primárna.

K námietke porušenia princípu rovnosti účastníkov konania žalovaný uviedol, že účastníkom konania je iba sám žiadateľ, nie je preto možné aby došlo k porušeniu tohto princípu. V čase kedy bola vyhotovovaná žaloba, v ktorej namietal porušenie tohto princípu, žalovaný ešte nebol účastníkom konania, a preto táto námietka nemôže byť dôvodná. Poukázal taktiež na nález Ústavného súdu, ktorý sa zaoberal právom na rovnosť účastníkov a zásadou kontradiktórnosti v správnom súdnictve.

Navrhoval preto, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

IV.

Predchádzajúce azylové konania

Prvý krát požiadal žalobca udelenie azylu na území SR 13. januára 2010, po nelegálnom príchode na územie SR z dôvodu, že sa mu tu páči a chce tu zostať žiť. V pohovore potom ako dôvod uviedol, že v čase svojho pobytu v Nórsku v roku 2004 konvertoval a stal sa členom náboženskej spoločnosti Svedkov Jehovových. Po vyhostení z Nórska do krajiny pôvodu sa cítil ohrozený a obával sa o svoj život, pretože bol konvertita.

Migračný úrad vydal dňa 13. apríla 2010 rozhodnutie ČAS: MU-31-24/PO-Ž-2010, ktorým žalobcovi podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle neudelil azyl a podľa § 13 a/ a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu poskytol doplnkovú ochranu na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Výrok o neudelení azylu odôvodnil tým, že je zrejmé, že nesplnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu na území SR. Nebola preukázaná opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle. Nedošlo uňho k žiadnemu konaniu zo strany štátnych orgánov, ktoré by bolo možné subsumovať pod pojem prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle. V krajine pôvodu nevyvíjal žalobca žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila perzekúcia zo strany polície, armády, či iných zložiek štátu. Takýmto problémom nikdy ani nečelil, a to ani zo strany neštátnych pôvodcov. Migračný úrad ďalej poukázal na to, že vyznávanie Jehovizmu v Afganistane nie je protizákonné. Hoci ústava Afganistanu uvádza Islam ako štátne náboženstvo, uvádza tiež, že nasledovníci iných náboženstiev môžu slobodne praktizovať svoju vieru a vykonávať svoje náboženské obrady v rámci obmedzení a ustanovení zákona. Afgánska ústava nehovorí nič o konvertovaní z Islamu na kresťanstvo alebo inú vieru. Konvertovanie vnímajú orgány i spoločnosť negatívne. V Afganistane však neexistuje komunita Svedkov Jehovových. O perzekúcii len z dôvodu konvertovania z moslimského vierovyznania na vierovyznanie jehovistické neexistujú žiadne priame dôkazy. Migračný úrad vyhodnotil žalobcu ako nedôveryhodného. V krajine pôvodu nečelil žiadnym perzekúciám, jeho akt konvertovania bol účelový a neúprimný, pričom v krajine pôvodu nijako nemanifestoval svoju religiozitu.

Žil v moslimskej komunite ako moslim a krajinu pôvodu opätovne opustil z dôvodov hľadania lepších životných podmienok. Migračný úrad taktiež dospel k záveru, že v prípade návratu menovaného do krajiny pôvodu, nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by mohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, a preto rozhodol, že mu je potrebné poskytnúť doplnkovú ochranu. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným 17. mája 2010. Žalobca tu nepodal opravný prostriedok.

Následne požiadal žalobca o predĺženie doplnkovej ochrany. Migračný úrad dňa 4. apríla 2011 rozhodnutím ČAS: MU-79-10/PO-Ž-2011 rozhodol podľa § 13a a § 20 ods. 3 zákona o azyle o predĺžení poskytnutia doplnkovej ochrany na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, nakoľko dôvody pre ktoré mu bola poskytnutá stále pretrvávajú. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26. apríla 2011.

Opätovne požiadal žalobca o azyl dňa 8. júla 2011 z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie v Afganistane a z dôvodu jeho viery je ohrozená bezpečnosť a život. Podľa islamského práva šíria hrozí každému konvertovanému trest smrti. Ako svedok Jehovov musí túto vieru šíriť, čo nie je možné a je to nebezpečné.

V.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného

Rozhodnutím ČAS: MU-223-22/PO-Ž-2011 zo dňa 5. septembra 2011 Migračný úrad podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavil konanie o udelenie azylu na území SR. O neudelení azylu menovanému bolo už predtým právoplatne rozhodnuté a v aktuálnom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by poukazovali na podstatnú zmenu skutkového stavu. Dôvod, že je svedkom Jehovovým, a preto sa obáva možných sankcií v prípade návratu do krajiny pôvodu, nie je novou skutočnosťou. Tieto dôvody boli predmetom prvej žiadosti. Ani to, že na podporu svojich dôvodov predložil na CD nosiči fotky a video z krstu a video popravy neznámych ľudí, nie je možné hodnotiť ako novú skutočnosť podstatne meniacu skutkový stav veci. Aj v predchádzajúcom azylovom konaní mal migračný úrad k dispozícii potvrdenie o krste vo forme čestného prehlásenia a fotky z krstu a s dôvodmi žiadosti sa vysporiadal. Pokiaľ ide o video popravy, nie je relevantné, nakoľko z neho nie je zrejmé, kto sú osoby na videu, ani to kedy a kde bolo nasnímané. Uviedol, že aj v azylovom konaní v Nórsku žalobca dôvodil konvertovaním, pričom toto konanie skončilo neúspešne. Neudelením azylu migračný úrad nijako nezasiahol do práv uvedených v čl. 9 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svojim rozhodnutím iba deklaroval to, že menovaný nespĺnil predpoklady udelenia azylu na území SR.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žaloba rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný dňa 7. decembra 2011 rozhodnutím č. SLV-OLVS-133/2011, ktorým zamietol rozklad a potvrdil napadnuté rozhodnutie migračného úradu. Vo svojom odôvodnení uviedol, že účastník konania v opakovanom azylovom konaní uviedol tie isté dôvody a skutočnosti, ako v predchádzajúcom konaní, pričom svoje tvrdenie v novom konaní podložil dôkazmi. Nie je pravdou, že by sa skutočnosťou, že sa stal členom náboženskej spoločnosti Svedkovia Jehovovi, a preto sa obáva návratu do krajiny pôvodu, vo vzťahu k situácii v krajine pôvodu účastníka konania prvostupňový správny orgán nezaoberal. Na základe tohto posúdenia dospel k záveru, že nebola zistená opodstatnenosť jeho obáv z akéhokoľvek prenasledovania v krajine pôvodu, a preto rozhodol o neudelení azylu. Tieto závery potvrdzuje aj fakt, že v roku 2008, teda po konvertovaní, bol vyhostený z Nórska do krajiny pôvodu, pričom štátne orgány Afganistanu o neho neprejavili zvýšený záujem, nečelil žiadnemu konaniu, ktoré by bolo možné považovať za prenasledovanie podľa § 2 písm. d/ zákona o azyle, a ktoré by odôvodňovalo udelenie azylu podľa § 8 a 9 zákona o azyle, a navyše účastník konania následne legálne na platné cestovné doklady z krajiny pôvodu vycestoval. Žalovaný preto dospel k záveru, že skutočnosť, že účastník konania predložil v novom konaní doklady o konvertovaní, sama o sebe podstatným spôsobom nemení skutkový stav už zistený v predchádzajúcom právoplatne ukončenom azylovom konaní a zároveň nezakladá dôvod na udelenie azylu, a preto skonštatoval, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania bolo vydané v súlade so zákonom. Účastník konania neplnil ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azylu v zmysle zákona o azyle ako aj Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku

1951.

VI.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. augusta 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území SR je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území SR je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azyllanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azyllant odišiel z krajiny pôvodu a azyllant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azyllanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azyllanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azyllant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azyllantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj deťat'u narodenému azyllantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v

§ 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a/ do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

(ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamietá ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-133/2011 zo dňa 7. decembra 2011, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-223-22/PO-Ž-2011 zo dňa 5. septembra 2011 o zastavení konania o udelenie azylu alebo o poskytnutí doplnkovej ochrany na území SR podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, voči argumentácii krajského súdu nemá odvolací súd žiadne výhrady, a preto na nich v podrobnostiach odkazuje.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k

nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tieto námietky vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Z administratívnych spisov bolo zistené, že žalobca v druhom azylovom konaní uvádzal tie isté dôvody, ako v predchádzajúcom azylovom konaní, a to obavy z prenasledovania z náboženských dôvodov v krajine pôvodu, teda z dôvodu, že konvertoval k náboženskej spoločnosti Svedkov Jehovových. O žiadosti žalobcu z tých istých dôvodov už Migračný úrad právoplatne rozhodol. Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s tvrdením žalobcu uvedenom v odvolaní, že sa dôvodom - konvertovaním, vo svojom rozhodnutí, pretože konvertovanie považoval za nehodnoverné, nezaoberal. Z odôvodnenia rozhodnutia ČAS: MU-31-24/PO-Ž-2010 zo dňa 13. apríla 2010 je bez pochybností zrejmé, že sa dostatočne a riadne zaoberal dôvodom podania žiadosti o udelenie azylu - konvertovaním k náboženskej spoločnosti Svedkov Jehovových. Podrobne sa zaoberal skutočnosťou, že žalobca nemal pri jeho návrate do krajiny pôvodu v súvislosti s konvertovaním žiadne problémy. Poukázal ďalej na to, že vyznávanie Jehovizmu v Afganistane nie je protizákonné a hoci ústava Afganistanu uvádza Islam ako štátne náboženstvo, uvádza tiež, že nasledovníci iných náboženstiev môžu slobodne praktizovať svoju vieru a vykonávať svoje náboženské obrady v rámci obmedzení a ustanovení zákona. Afgánska ústava nehovorí nič o konvertovaní z Islamu na kresťanstvo alebo inú vieru. O perzekúcii len z dôvodu konvertovania z moslimského vierovyznania na vierovyznanie jehovistické neexistujú žiadne priame dôkazy. Aj keď v aktuálnom konaní žalobca poskytol správnomu orgánu nové dôkazy o svojom konvertovaní, to nič nemení na tom, že skutkový stav sa podstatne nezmenil a stále ide o ten istý dôvod prezentovaný žalobcom v minulosti.

Odvolací súd má za to a plne súhlasí s konštatovaním krajského súdu vo svojom odvolaní, že správne orgány - prvostupňový i druhostupňový, v tomto prípade presne a úplne zistili skutočný stav vecí, aplikovali naň adekvátnu právnu úpravu, pri použití správnej úvahy postupovali v súlade s pravidlami formálnej logiky, pričom svoje rozhodnutia aj dostatočne a v súlade so správnym poriadkom odôvodnili.

Je zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní správne orgány vychádzali, pričom odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že sa v konaní o azyly už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žalobcovi neudeľuje azyl a na základe výpovedí žalobcu, preukázal, že skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodnú, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.